

jydske Landsdele saadan noget som 300 Folkeskoler, og jeg tror ikke, det er for meget sagt, at de 270—280 allerede nu arbejder godt eller tilfredsstillende.

Vi maa i Sønderjylland dele Skolen, efter som Skolerne ligger i Byerne eller i Landkredsene. I Byerne staar det enhver frit for at vælge, hvilken Skole han vil sende sit Barn i; der er tyske Skoler alle Vegne, og alle Vegne har Forældrene udelukkende Bestemmelsesret om, hvor de vil sende deres Børn hen. Jeg mener, det er en god Ordning. I Fjor kritiserede det ærede Medlem Hr. Schmidt Lærerudnævnelser i Haderslev. Jeg kunde ønske, det ærede Medlem kunde se ind i vore tyske Skoler, saa vilde han høre de tyske Børn synge deres tyske Sange og blive undervist paa Tysk. Her kan vi Danske sige med Stolthed, at Danmark ikke har gjort Uret mod disse Børn. Jeg maa samtidig sige, at det viser sig i Haderslev, at Bevægelsen fra de tyske Skoler over til de danske gaar forholdsvis hurtigt. Vi begyndte med saadan noget som $\frac{2}{3}$ i de danske og $\frac{1}{3}$ i de tyske; i Fjor var, hvis jeg ikke husker meget fejl, Antallet af Børn, der faar tysk Undervisning, 500, i Aar er det gaaet ned til 400.

For at man kan forstaa Forholdene i Landdistrikterne, maa jeg minde om, at under det første Folketingsvalg, vi deltog i under dansk Styre, afgaves der i største Delen af Landdistrikterne kun 5—7 pCt. tyske Stemmer. Man forstaaer deraf, at det kun er meget faa Steder, hvor der er Trang til Skoler med tysk Undervisningssprog; i langt de fleste Tilfælde er Befolkningen godt tilfreds med at faa Skoler med dansk Undervisningssprog og saa en 4—6 Timers tysk Undervisning ugentlig. Det er, hvad Befolkningen har Brug for for at kunne skrive et tysk Brev og benytte det tyske Sprog i de Forretningsforbindelser, der naturligt forekommer i et Grænseland.

Saa har vi tilbage Skolerne nede i Grænseegnene. Et af de vigtigste Problemer, vi er stillet overfor i Danmark, synes mig at være at faa Skolerne i disse Egne i en god Gænge. Helt færdige er Forholdene ikke; men jeg tror ikke, det skyldes Skoleordningen, det skyldes de meget vanskelige nationale Forhold dernede. Jeg er sikker paa, at den højtærede Undervisningsminister med Opmærksomhed vil følge Udviklingen dernede og gøre, hvad han kan, for at vi alle Vegne kan faa en god dansk Folkeskole, et Krav, vi selvfølgelig maa stille, og faa det ordnet saaledes, at ogsaa de Krav, den tyske Befolkning stiller, kan efterkommes.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Schmidts Klage over, at de tyske Mindretal havde for ringe Indflydelse paa Skoleforholdene, vil jeg nævne, at netop i disse Egne sidder der tysk Flertal de fleste Steder, og at den tyske Befolkning derfor i Virkeligheden har overordentlig stor Indflydelse paa, hvorledes Skoleforholdene ordnes.

Vi har faaet et stort Antal nye Embedsmænd til de sønderjydske Landsdele, og vi har faaet mange gode Folk i alle Etater; men jeg kunde have Lyst til her særlig at nævne de nye Dommere. Jeg husker ikke ret, hvor mange Tusinde Retsager det var, der laa, da de kom derned, Retsager, hvor de skulde dømme efter Regler, de var meget lidt inde i, samtidig med at de stod overfor en Befolkning, de havde meget lidt Kendskab til. Man hører om dette Arbejde kun Ros fra alle Sider, alle siger, at de har klaret deres Sager udmærket.

Derimod nævner jeg i denne Forbindelse, at der ikke er Tilfredshed med den Ordning, vi har faaet med Hensyn til Dommerfuldmægtigene. Disses Adgang til at have privat Praksis gaar fuldstændig paa tværs af, hvad vi har været vant til før. Vi har været vant til, at en Embedsmand kun var Embedsmand og ikke andet, vi har været vant til, at Betalingen skete efter faste Regler. Jeg ved, at det er Meningen en Gang om en Aarrække at ordne dette Forhold her i det gamle Land; men jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Justitsminister kunde se sig i Stand til noget før at faa dette Forhold ændret nede hos os.

Under Finanslovforhandlingen har der været megen Tale om Vanskelighederne, om den økonomiske Depression. Det er klart, at ogsaa de sønderjydske Landsdele er blevet ramt deraf og mindst lige saa haardt som det gamle Land. Forud for Krigen var der gaaet to Menneskealdres Fremmedherredømme; under det havde vi mistet en Trediedel af Befolkningen, der var udvandret, mange af de dygtigste, flinkeste og mest velhavende var gaaet over Grænsen, saa kom Krigen med alle dens Ødelæggelser og alle de Tab, vi led, Tab af værdifulde Menneskeliv og økonomiske Tab. Vi stod derfor meget svært i det, da Freden endelig kom. Vort Haandværk lider under Konkurrencen fra Flensborg, og saaledes er der mange Forhold, hvor det er svært at komme igennem. Men jeg vil gerne sige her, at vi er taknemmelige for den Hjælp, der fra det